

nepunktet, og det er ikke de unge, der skal bestemme, hvordan man skal lovgive angaaende Statens Aktiver; det er Regeringen og Rigsdagen i Forening, der bestemmer dette. Ungdommen kan frit vælge mellem de to Former, og jeg forstaaer vel, at der kan være delte Meninger om, hvilken der skal foretrækkes. Men man maa fastholde, at Samfundet skal bevare Værdistigningen paa den Jord, det her drejer sig om, ganske analogt med, hvad man har gjort med Hensyn til Præstegaardsjorden; der er enhver fuldkommen klar over, at det, det gælder om, er, at Præsteembedet bestandig kan have den Indtægt, som Jordværdien til enhver Tid bestemmer. Ganske det samme maa man holde fast ved med Hensyn til den offentlige Jord. Derfor mener jeg, det er uheldigt at indføre en Bestemmelse, hvorefter man sælger bort af Statens Aktiver.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Den højtærede Landbrugsminister svarede ikke paa mit Spørgsmaal, om han kunde tænke sig at være villig til at lade de Parceller, der skal udstykkes efter Loven af 22. Juni 1917, udbyde offentligt. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at Bestemmelserne i Tillægsloven af 6. Maj 1921, som vedrører Loven af 4. Oktober 1919, og hvori Landbrugsministeren bemyndiges til at bortsælge Stamparceller af Len og Stamhuse, som findes uegnede til Udstykning, administreres paa den Maade, at disse Stamparceller med paastaaende Bygninger sælges ved offentligt Udbud, og for de indkomne Kapitaler køber man Jord andetsteds. Jeg spørger: Hvorfor skal da de Parceller, der skal sælges til Husmændene, sælges efter en helt anden Handelsregel end de Stamparceller med paastaaende Bygninger, som andre Borgere i dette Land køber. Hvis de vil tage Chansen for Gevinst og Tab i den frie Omsætning, skal Princippet ogsaa føres helt ud. Hvis dette, at han kan spekulere med sin Ejendom, er den Drivkraft i Landbrugerens Sind, der giver den største Energi, maa han ogsaa købe i Konkurrence med andre Borgere. Her blander man i Virkeligheden to Principper sammen. Derfor spørge jeg endnu en Gang, om den højtærede Landbrugsminister vil finde det rimeligt, at man undlader at give en enkelt Borger en Fortrinsstilling, men lader ham, naar han endelig ønsker at faa en bestemt Lod efter

Loven af 22. Juni 1917, konkurrere med andre Borgere ved at byde paa Lodden. Hvis han saa er utilfreds med Prisen, kan han, som det er nævnt af flere Talere, gaa andre Steder hen og købe Jord, som en Udstykningsforening skaffer ham eller private vil sælge ham. Jeg synes, naar man taler saa meget om, at man skal prøve de to Principper mod hinanden, maa de stilles klart op, ellers naar man ikke det Resultat, man tilstræber.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Det er ganske rigtigt, at jeg glemte at besvare det ærede Medlems Spørgsmaal, men jeg havde egentlig ikke tænkt mig, at det ærede Medlem havde savnet et Svar, thi det forekommer mig, at det ærede Medlem maa være klar paa, at den Fremgangsmaade med offentligt Udbud kan ingen Mennesker tænke paa at anvende i dette Tilfælde. Her, hvor der er Tale om at give et Laan paa ni Tiendedele af Ejendommens Værdi til Oprettelse af nye Hjem, er det Menneskene, det kommer an paa, og ikke Jorden. Det ærede Medlem, der har arbejdet i saa mange Aar med disse Ting, ved, at vi har Amtskommissionerne til at bedømme de unges Kvalifikationer. Det skal være ubemidlede eller praktisk talt ubemidlede Mænd, der gennem en Opsparing har tilvejebragt en vis Kapital. Det skal være Mænd, der er i Besiddelse af praktisk og teoretisk Dygtighed til at gaa ind i et saadant Brug. Det er dem, man ønsker at støtte og ikke, som det er sagt, en Landbrugsvirksomhed. Og hvis der melder sig et stort Antal kvalificerede Ansøgere, der ønsker at komme i Betragtning ved Domænejordens Udstykning, skal de, der foretrækker at komme i Besiddelse af denne Jord efter de Betingelser, som Tillægsloven af 6. Maj 1921 anviser, ikke være udelukkede. Selvfølgelig skal de ikke være fortrinsberettigede, — det er en urimelig Tanke — til bestemte Parceller; de skal være ligestillede med alle andre, der skal ikke gøres nogen Forskel i saa Henseende. Selvfølgelig er der her Tale om en Pris, der ikke kan fastsættes i fri Handel, fordi det er Staten, der er Sælger, medens det er dem, der er valgt efter helt andre Kvalifikationer, der er Købere. Men vi gaar den Vej, at vi tager en offentlig Vurdering. Jeg maa bestemt tilbagevise den Paastand, at vi forærer de paagældende Jorden, eller at de faar den til en helt anden Pris end den virkelige. I saa Fald maatte det være umulige Vurderingsmænd. Naar Loven bestemmer, at Prisen skal sættes efter de øjeblikkelige Priser, efter